

AWD-Waterspreeuw exit?

Een mooie, vroege januari-morgen in 1994. M'n vaste vogelmaat en ik lopen in de AWD langs het betonnen inwateringskanaal. We zijn op weg van de Oranjekom naar Pietjes Zwarte Veld en naar wat er verderop nog aan moois te vinden of te zien zal zijn. De zon is net over de binnenduinrand heengeklommen en probeert ons, ondanks de tijd van het jaar, al in de rug te prikken. We hebben voor deze route gekozen, omdat we de Waterspreeuw dit jaar nog niet gezien hebben en, omdat we vonden dat zijn koddige verschijning ook nu weer niet op onze waarnemingslijst mocht ontbreken.

Plotseling, na het ronden van een flauwe bocht, vliegt er van de waterrand een nog druipende Havik op, die zich vervolgens een eind verderop in een den gaat zitten droogschrodderen. Logische denkers als we zijn, komen we tot de conclusie dat we een Havik bij zijn ochtendbad hebben gestoord. Wel vragen we ons af waarom zo'n beest daarvoor zo'n onhandige plaats als de steile, betonnen binnenwand van dat kanaal uitkiest. We houden het er maar op dat vogels soms echt niet te peilen zijn en genietend vervolgen we onze weg. Onze nadering verjaagt de Havik uit zijn boom en doet hem met lome slagen in het belendende bos verdwijnen. Zo'n honderd meter verderop wordt het nog gekker: geschrokken door onze komst vliegt dezelfde Havik weer op, maar nu midden uit het snelstromende kanaalwater! Dit gaat ons werkelijk de pet te boven!

Totdat... we zo'n twintig meter verderop, stil, nagenoeg roerloos, alleen af en toe witknipperend met de ogen, een half verzopen Waterspreeuw langs de kant van het water zien zitten. Wel zeven, acht minuten lang krijgen we de tijd om hem in die haast versteende houding door onze kijkers te begluren. Dan, eerst langzaam, maar allengs sneller, komt er weer leven in het lijfje en zodra hij de juiste stereotiepe knikritme weer te pakken heeft, gaat de Waterspreeuw verder met wat zijn dagelijkse beslommeringen wel zullen zijn.

En pas dan vallen ook ons de schellen van de ogen! Wat we darnet hebben aanschouwd waren niet een badderende Havik en een uitrustende Waterspreeuw, maar een Havik die, gelukkig tevergeefs, probeerde een Waterspreeuw te verschalken. Deze keer is het duidelijk niet gelukt, maar ik kan me best voorstellen dat hij het niet bij deze twee pogingen heeft gelaten. Heeft iemand daar in de buurt nog een Waterspreeuw gezien?

Roelof Boddaert

Eerder gepubliceerd in "De Toorts" van IVN afdeling Haarlem.